

a b y s a m o v e s m y s l u § 3, z á k o n a č í s. 222/1920 určilo pro obor správy státních drah normy, potřebné i k doplnění mezer tohoto zákona, není udržitelný právní názor, že ministerstvo železnic musilo ve výnosu ze dne 24. září 1921, čis. 53.924 za všech okolností zachovati zásady, vyslovené v § 2, čis. 2 a v § 3, čis. 2 vlád. nařízení čis. 666/1920, poněvadž takový názor byl by v rozporu, jak se zmocněním v § 3 zákona uděleným, tak i s ustanovením článku II. vlád. nařízení čis. 666/1920.

Posuzuje-li sporná otázka o vlivu a účincích vlád. nařízení čis. 666/1920 na vzpomenuť výnos ministerstva železnic čislo 53.924/1921 podle vyličených úvah, netřeba se již obírat ani další otázkou, kterou by jinak bylo řešiti, zda právě ustanovení § 2, čis. 2 a § 3, čis. 2 vlád. nařízení čis. 666/1920 — pokud upravují započítání služebních let, ztrávených ve státní službě pragmatikální, nevybočují z mezí plné moci, v § 4, zákona čis. 222/1920 přesně omezené, totiž jen na normy o započítání, let ztrávených v jiné službě než státní (pragmatikální), nebo ve službě vojenské a zda s tohoto hlediska mohou býti pokládána za normy, doplňující zákon čis. 222/1920.

Uchýlil-li se tedy výnos ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čis. 53.924 v ustanoveních v čele uvedených od předpisů § 2, čis. 2 a § 3, čis. 2 vlád. nařízení čis. 666/1920, neporušil tím ani ducha zákona čis. 222/1920, t. j. zásad, na nichž zákon jest zbudován, ani nepřekročil rozsahu zmocnění v § zákona vysloveného, když v § 4 výnosu stanovil určité omezující předpisy o započtení t. zv. provisorních služebních let u zaměstnanců do služebních tříd, nezařazených při propočtu celkových služebních let.

Z těchto důvodů se usnesl plenární senát, na právní větě shora vytyčené.

Plenární rozhodnutí ze dne 27. listopadu 1930, Pres. 522/30.

Úřední certifikát jest podstatnou částí motorového kola a jest každý nový kupec vozidla oprávněn žádati na svém předchůdci vydání certifikátu.

Žalobce vydražil v exekuční dražbě motocykl, aniž mu dlužník (vlastník motocyklu) vydal úřední certifikát. Žalobu o vydání tohoto certifikátu I. soud zamítl.

D ů v o d y: Žalobce jest vlastníkem motocyklu následkem zásahu exekuční vrchnosti povoláné v mezích psaného práva k usku-tečnění právního řádu a následkem postupu exekuční vrchnosti při vynucení práva již nalezeného, neboť pro nespornost bere soud za prokázáno, že žalobce nabyl motocyklu ve veřejné soudní dražbě.

Co se tkne certifikátu, prokazují exekuční spisy, že certifikát

předmětem exekučního řízení nebyl a proto žalobce nemohl se státi jeho vlastníkem. Nemohl by tudíž ani nastupovati žalobou vlastnickou.

Nemůže však ani nastupovati žalobou opřenou o nařízení z 23. IV. 1910, č. 81 ř. z., neboť žalovaný není prodátelem, když žalobce ex contractu vlastníkem se nestal, nařízení právě citované neřeší případ, kdy titulem vlastnickým jest příklep, a věci žalobce jako vymáhajícího věřitele bylo, aby v cestě exekuční případným zákrokem vynutil si za intervence exekuční vrchnosti také právo k certifikátu. Pakli tak neučinil, jen sobě může přičísti.

O d v o l á n í žalobcovu odvolací soud vyhověl, uznáv žalovaného povinným vydati certifikát z těchto důvodů:

Význam certifikátu a jeho důležitost pro silostroje prokazují ustanovení §§ 18, 19, 31, 32, 55 min. nař. z 28. IV. 1910, č. 81 ř. z. Dle těchto nejde jen o bezvýznamné potvrzení, poněvadž jím se dokazuje, že stroj jest konstruktivně přesně zřízen dle schváleného typu, opatřen potřebným bezpečnostním zařízením a že tedy bezpečně může býti používán. Jest proto certifikát podstatnou součástí silostroje, který také dle ustanovení § 18, odst. 3., cit. nař. kupci musí býti prodávacem vydán a dle ustanovení § 19 cit. nař. nemůže býti silostroj používán, dokud certifikát nebyl vystaven. Proto také při soukromém prodeji jest vydání certifikátu podstatnou částí tržové smlouvy a kdyby vydán nebyl, jest smlouva neplatnou. V tomto případě žalobce vydražil motocykl, žalovanému patřící, ve veřejné exekuční dražbě, nabyt proto vlastnictví téhož dle § 367 obč. zák. a tak nabyt i vlastnictví certifikátu, který jako podstatná součást motocyklu byl rovněž předmětem dražby, ježto jinak byla by prodávána v exekuční dražbě věc téměř bezcenná. Ta okolnost, že výkonný orgán opomenul od dlužníka certifikát vyžádati a že o certifikátu v zájemním protokole není zmínky a že také nebyl vyžádán za exekučního řízení až do provedení prodeje, nemá dle názoru odvolacího soudu právního významu, poněvadž toto opomenutí nezabavuje certifikát jeho právního významu jako podstatné součásti motocyklu, která sleduje osud věci hlavní.

Byl proto žalobce jako vydražitel a vlastník motocyklu oprávněn žádati od žalovaného vydání certifikátu, poněvadž žalovaný jako dlužník byl již při zabavení motocyklu povinen certifikát výkonnému orgánu odevzdati, tuto povinnost však nesplnil, splnění odepřel i po podání žaloby, ač certifikát má v rukou. Ustanovení § 18, posled. odst. cit. nař. žalobce se dovolávati nemůže, poněvadž nejde o soukromý prodej. Soud odvolací nesouhlasí s názorem prvního soudce, že žalobkyně jen v řízení exekučním by vydání certifikátu měla vymáhati, poněvadž toto řízení skončilo, pokud jde o motocykl, provedením exekučního prodeje.

D o v o l á n í žalovaného nebylo vyhověno z těchto důvodů: Podle § 18, třetí odst. aut. ř. policejního z 28. IV. 1910, č. 81 ř. z. tvoří úřední certifikát podstatnou součást motorového kola (sr. rozh. 7441 sb. n. s.) a jest každý nový kupec vozidla oprávněn po-

žadovati na svém předchůdci vydání certifikátu. Zásady té lze obdobně použiti i v tom případě, že motorové kolo bylo koupeno v exekuční dražbě. Odpírá proto žalovaný žalobci bezprávně vydání certifikátu a bylo odvolacím soudem právem vyhověno žalobě.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. XI. 1930, č. j. R v I 1620/29. Dr. Jan Baxa.

Odepsání nemovitostí v deskách zemských zapsaných a připsání jich do vložky knihy pozemkové jiného území katastrálního. Ustanovení § 33 zák. ze dne 5. XII. 1874 č. 92 z. z. pro Čechy a § 32 min. nař. ze dne 8. II. 1875 č. 13 z. z. připouštějí možnost připsání do knihy pozemkové části knihovního tělesa z obvodu jiné obce i z obvodu jiného okresního soudu.

Usnesením kraj. soudu v P. ze dne 19. IV. 1930 č. 328/30 byl zamítnut návrh městské obce P., by ve vložce 1078 desk zemských zapsané a městské obci P. náležející nemovitosti, proti jejichž odepsání z vložky 1078 desk zemských podle sdělení kraj. soudu civ. v Praze ze dne 4. III. 1930 č. j. 2227 z. d. není překážky, zapsány byly do nové jediné vložky poz. knihy kat. území P. s přenesením vlastnického práva pro dosavadního vlastníka městskou obec P., a aby do této nové vložky byla přenesena veškerá na listu A zmíněné vložky desk zemských zapsaná nebo poznamenaná práva a na listu C vložená práva zástavní a jiná břemena, byl zamítnut z toho důvodu, že pro vedení veřejných knih o nemovitých statcích, pro které platí předpisy obecného zákona knihovního, jest povolán podle ustanovení § 118, odst. II. J. N. sborový soud I. stolice jenom při nemovitých statcích v obvodu města, v němž sborový soud I. stolice sídlí a nikoli také ohledně nemovitostí, jež leží mimo obvod města, v němž sborový soud I. stolice sídlí a ustanovení odst. č. 1 nelze jako zvláštní ustanovení použiti na sborové soudy I. stolice.

V daném případě nejde pouze o nemovitosti, jež by ležely v obvodu města P., nýbrž o nemovitosti, ležící mimo obvod města P., ba dokonce i v obvodech okresních soudů ve V. a v M.

Částečné vyhovění žádosti jest vyloučeno návrhem žadatelky, jež žádá odepsání nemovitostí z vložky desk zemských jenom pro ten případ, budou-li všechny nemovitosti zapsány do jedné vložky poz. knih kat. území P. u krajského soudu v P.

Ke stížnosti městské obce P. zrušil vrchní soud v P. rozhodnutím ze dne 14. VI. 1930 R IV 293/30 usnesení I. stolice a uložil prvému soudu, by nehledě k odmítavému důvodu o návrhu znovu rozhodl, a to z těchto důvodů:

Prvý soud návrh stěžovatelky zamítl s poukazem na ustanovení § 118, odst. II. J. N., podle něhož sborový soud I. stolice ku vedení knihy pozemkové ve příčině nemovitostí, ležících mimo obvod